

RUBY REDFORTOVÁ

NAPOSLEDY ZADRŽ DYCH

LAUREN CHILD
AUTORKA KNÍH O KLÁRE BŮBIKOVEJ

RUBY
REDPRO

LAUREN CHILD

ARTOVA

NAPOSLEDY ZADRŽ DÝCH

slovart

Text copyright © Lauren Child 2012
Translation © Marína Gálisová 2013
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2018

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu *Lauren Child: Ruby Redfort – Take Your Last Breath*, ktorý vyšiel vo vydavateľstve HarperCollins *Children's Books*, London 2012, preložila Marína Gálisová.

Zodpovedný redaktor Jaroslav Hochel
Editorka Dáša Jajcayová

Ilustrácie na obálke Filip Rozman

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava
v roku 2018.

Zalomenie do strán ITEM, spol. s r. o., Bratislava
Tlač Kasico, a. s., Bratislava

Dizajn série David Mackintosh

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

ISBN 978-80-556-0661-3

www.slovart.sk

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným odporúčaním
pre konečných predajcov.

Venujem **Helene**

Stará námornícka legenda

**Hovorí sa, že dokáže
vlákať dieťa do vodného
hrobu, že priškrtní dych aj
najsilnejšiemu mužovi.
Ba hovorí sa aj to, že
presvedčí cudzinca,
aby vyzradil svoje
najtemnejšie tajomstvo.**

Vynorenie

NAD MOROM PREBLESKOVALO SLNKO a hádzalo na atramentovú hladinu jagavé kosoštvorce. Trojročné dievčatko natáhalo krk ponad okraj plachetnice a uprene hľadalo do hĺbočiny. V tichu sa ozýval len smiech jej rodičov, spevavé pohmkanie mužského hlasu a pleskot vĺn o jachtu.

Zvuky sa postupne kamsi stratili, až dievčatko zostalo osamote s morom. Akoby ho to more vábilo, priťahovalo... zverovalo mu tajomstvo, takmer mu šepkalo do ucha.

Sotva si uvedomovalo, že padá, keď sa potklo a zošmyklo do hebkej vody, modrej ako atrament.

Zvrtlo sa, ruky a nohy natiahlo nad hlavu ako chápadlá. Voda bola dokonale chladná, okolo neho sa mihali ryby a čosi striebřité – bublinky jeho dychu vystupovali na hladinu ako priesvitné perly.

A odrazu, akoby šibnutím čarovného prútika, všetky ryby zmizli: zostalo len dievča a veľký šírý oceán.

Nebolo však úplne samo.

Bolo tam ešte niečo.

Niečo ju volalo, ale dievčinka to nevidela. Ono ju však videlo starobylými očami, ktoré ani nežmurkli, keď sa to, pravidelne pulzujúc, predieralo cez modrú vodu. Niečo s dlhočiznými skrútenými končatinami, čo sa vznášali medzi ňou a ničím.

A potom sa jej tá vec pripomínajúca popínavú rastlinu omotala okolo členka a neúprosne ju ťahala k nekonečnu. Dole – ktovie kam?

Ajaj, pomyslelo si dieťa. A zvrťlo sa. Bublíny okolo malej zasýčali, hlava sa jej zakrútila, dochádzal jej vzduch.

A potom... hop! Niečo ju schmatlo za ruku, niekto ju schmatol za ruku. Tá vec, čo jej zvierala členok, ju pustila a dieťa sa odrazu vynáralo za vzduchom na hladinu.

Dopadlo ako makrela na horúcu palubu jachty a vykašľovalo z pľúc slanú vodu. Zažmurkalo zelenými očami a usmialo sa na dve znepokojené tváre. Cítilo, ako mu z uší kvapká voda, a počulo, ako na oblohe škriekajú čajky.

Obyčajné dieťa

KEĎ MALA RUBY REDFORTOVÁ ŠTYRI ROKY, pri čítaní zadnej strany obalu čokoguliek si všimla niečo neviditeľné. Na prvý pohľad videla, že to, čo vyzerá ako osemsmerovka určená pre hociktoré raňajkujúce dieťa, je v skutočnosti akási správa – kód.

Ruby trvalo päť dní a sedem porcií čokoguliek, kým ho vylúštila, a potom si prečítala:

Vyplň tento kupón a vyhraj celoživotný prísun čokoguliek. Adresu nájdeš niekde na obale. VAROVANIE: Budeš musieť hľadať dlho a usilovne.

Ruby našla adresu za tridsaťdva sekúnd, z boku škatule vystrihla kupón, vyplnila svoje meno a adresu, kupón vložila do obálky a poprosila otca, aby ju odoslal.

Zabudol.

Ruby to zistila o trinásť a trištvrte mesiaca neskôr, keď sa otcovi prehrabávala vo vreckách, lebo hľadala zabavenú žuvačku Bubli-ňam. V sivom oblekovom saku ležala zabudnutá pokrčená obálka s adresou napísanou jej rukopisom a so známkou v pravom hornom rohu. Bolo dávno po uzávierke súťaže.

Ruby si vzala list do svojej izby a strčila ho do tajnej skrýše v zárubni. Bola sklamaná, že takto prišla o celoživotný prísun čokoguliek: napokon, boli to jej obľúbené raňajkové cereálie.

O niekoľko rokov...

1. kapitola

Necúvaj, aby ťa nepovažovali za korisť

„TERAZ JE IDEÁLNE POČASIE PRE ŽRALOKY,“ vyhlásil inštruktor potápania. „Takže nech vás neprekvapí, ak ich zopár stretnete – a hlavne nepodliehajte panike.“

Ruby Redfortová si napľula do potápačskej masky, počúvala sklo a opláchla ho morskou vodou. Jej spolužiaci si kontrolovali výstroj, zapínali zipsy na kombinézach a obúvali si plutvy.

Ruby, čerstvo prijatá agentka Spektra, navštevovala potápačský kurz v odľahlej oblasti na jednom z mnohých Havajských ostrovov. Inštruktor potápania bol v pohode. Za tie roky mal už na starosti toľkých agentov, že sa mu zliali do jedného, s výnimkou Ruby.

Agentka Redfortová akosi vyčnievala z davu.

Ťažko si nevšimáť trinásťročnú školáčku, ktorá s plutvami na nohách nemerala ani jeden a pol metra, hladké tmavé vlasy mala na boku rozdelené a nad pravým okom úhladne zopnuté sponkou. Navyše ako jediná spomedzi účastníkov kurzu ešte stále chodila do školy – všetci ostatní už mali štúdium za sebou a pracovali v Spektre na plný úväzok. Ruby ešte pred šiestimi týždňami o Spektre ani nepočula.

To samo osebe nebolo prekvapujúce. O Spektre nepočulo veľa ľudí. Bola to taká tajná organizácia, že prístup k jej centrále sa mohol zmeniť zo dňa na deň, z hodiny na hodinu.

Keď človek z centrály vyšiel, nikdy si nemohol byť istý, či ešte nájde cestu späť – a Spektru sa to presne takto páčilo.

Spektrum – špiónážna agentúra, ktorej cieľom bolo mariť plány geniálnym zloduchom, schopným veľkej lúpeže, vydierania, podvodu a vraždy – nezamestnávalo agentov, čo boli menej ako stopercentne inteligentní a stopercentne diskretní. LB sa riadila pravidlom: „Pokašleš to, a si preč. Navždy.“

LB – šéfka, hlava aj mozog Spektra a brutálny bos v sukni – neuznávala druhé šance, takže pravdepodobnosť vykopnutia bola vysoká a Ruby takmer prišla o postavenie agentky ešte predtým, ako nastúpila, nebyť jednej maličkosti – bola skvelá.

Slovo skvelá ju vlastne vôbec nevystihovalo. Ruby Redforťová bola geniálna. Jej špecialitou boli hlavolamy, rébusy a kódy. Už ako sedemročná vyhrala šampionát v lúštení kódov a hneď nasledujúci rok jej ponúkli miesto na Harvardovej univerzite, ktoré okamžite odmietla. Nechcela, aby ju považovali za nejakú švihnutú kockáčku.

LB prijala Ruby do agentúry práve vďaka fenomenálnemu talentu na lúštenie kódov. Šéfka Spektra 8 vôbec nechcela prijať dieťa – vedela, že s dieťaťom môžu byť problémy –, ale mala na výber? Jej bývalú lúštitelku kódov Lopezovú zniesol zo sveta Gróf von Groff, taký strašný zlosyn, až sa ľudia triasli, keď mali čo i len vysloviť jeho meno.

Ak sa ho vôbec odvážili vysloviť.

Ruby prvý raz stretla LB asi pred mesiacom, pri svojej prvej ceste do centrály Spektra. Šéfka špiónov bola celá v bie-

lom a sedela za obrovským stolom, ktorý stál v bielej kancelárii – jediným zábleskom farby v celej miestnosti bol červený lak, ktorým si LB nalakovala nechty na nohách. LB mala niečo po päťdesiatke a vyzerala atraktívne aj hrozivo – skrátka drsne. Ruby bola sebavedomé a dosť odvážne dieťa, ale inštinktívne vedela, že v nej stretla vyrovnanú súperku: inteligentnú ženu, ktorá nemá rada hlupákov. Presnejšie, neznáša ich.

Dá sa povedať, že Ruby za tie týždne, keď pracovala na svojej prvej úlohe pre Spektrum, úplne nedodržiavala pravidlá, no zato odhalila celý zločinecký gang a Grófovi von Groffovi zabránila v krádeži nesmierne cenného Nefritového Budhu z Chotanu.

Preto dala LB ťažko zvládnuteľnej Ruby Redfortovej druhú šancu. Preto bola teraz Ruby na potápačskom kurze Spektra.

„Keď sa ocitnete zoči-voči niektorému z našich zubatých morských kamarátov,“ pokračoval inštruktor, „zostaňte na mieste a necúvajte. Ak sa k vám priblíži, plávajte k nemu. Hádám to pochopí.“

„Aha,“ ozvala sa Ruby. „A čo má pochopiť?“

„Že nie ste jeho obed – obed väčšinou pláva opačným smerom,“ odvetil inštruktor a žmurkol.

„A čo ak dotýčný žralok nebude taký inteligentný?“ spýtala sa Ruby. „Čo potom?“

„Potom,“ vysvetľoval inštruktor, „sa vás zrejme pokúsi preskúmať zubami – tak to žraloky robia, ibaže pre vás to nie

je výhodné, lebo to môže znamenať rozlúčku s rukou alebo nohou.“

„No, ruky potrebujem na mávanie – a aj nohy sa celkom zídu,“ povedala Ruby.

„Preto vám radím, aby ste plávali s touto paličkou.“ Inštruktor zdvihol skladáciu hliníkovú tyč. „Keby sa žralok príliš priblížil, štuchnite ho a on sa pravdepodobne stiahne.“

„A ak sa nestiahne?“ spýtal sa ďalší z potápačov – chlapík menom Bosco. Tváril sa nenútené, ale bolo jasné, že reči o žralokoch ho znervóznili.

Inštruktor sa usmial. „V tom prípade sa usilujte vyzerat' nechutne.“

Ruby prevrátila oči.

„Neboj sa, Redfortová,“ povedal inštruktor a zasmial sa. „Je veľmi nepravdepodobné, že by si chcel pochutnať práve na tebe – si príliš malá.“

„Na druhej strane,“ ozval sa Kip Holbrook, ďalší Rubin spolužiak v potápačskom kurze, „možno by ju bral ako ideálnu chuťovku.“

„Fakt neskutočne smiešne,“ zafučala Ruby. Nasadila si masku a chrptom dolu sa vrhla z člna do vody.

Ruby Redfortová sa nebála žralokov – aspoň zatiaľ.

2. kapitola

Jedna kvapka ti môže zachrániť život

KEĎ JE ŠKOLÁČKA ZÁROVEŇ TAJNOU AGENTKOU, súvisia s tým určité logistické problémy, v prvom rade ako sa uvoľniť zo školy a získať tak čas na vykonávanie tajných misií.

Nie je to ľahké, ale Ruby Redfortová mala dobré presvedčovací schopnosti: dokázala presvedčiť väčšinu ľudí o väčšine vecí. Ak to bolo čo i len trochu možné, vyhýbala sa „úplným“ nepravdám a niektorých tém sa vôbec nedotkla. Jej taktika spočívala v tom, že vynechávala rôzne detaily, a tak rozmazala celkový obraz vecí – nebolo to ani tak klamanie, ako skôr ekonomické narábanie s faktmi. Pokiaľ išlo o túto konkrétnu cestu, jej kamaráti boli presvedčení, že sa cez jar-né prázdniny rekreuje na rodinnej dovolenke. Nepovedala im, že je s rodinou, nepovedala im, že je na dovolenke, len si dali dve a dve dohromady a došli k tomuto záveru.

Čo sa týka Rubiných rodičov, tí sa dozvedeli, že Ruby ide na školský výlet spojený s potápaním: „Príležitosť, akú treba využiť,“ tak im to predala. Nepovedala, že je to školský výlet spojený s potápaním, oni to tak prirodzene predpokladali.

PRAVIDLO 65: ĽUDIA VERIA TOMU, ČOMU VERIŤ CHCÚ.

Inými slovami, ak očakávajú, že ste na školskom potápačskom výlete, tak budú predpokladať, že tam ste.

Ruby mala aj osobnú inštruktorku potápania a to bola agentka Kekoová. Kekoová sa nikdy neobjavila v ničom inom ako v plavkách alebo potápačskej kombinéze a vlasy – čierne, dlhé a rovné – mala vždy prakticky zopnuté.

Kekoová bola silná mlčanlivá žena, rozhodne žiadna tárajka – hovorila len vtedy, keď niečo naozaj chcela povedať. Možno to bol zvyk, ktorý vznikol v mori, kde sa nemala s kým rozprávať. Alebo si možno našla povolanie, ktoré sa dokonale hodí pre človeka, čo sa druhým nerád zdôveruje.

Na druhej strane, Ruby bola urečnená a často jej bolo zaťažko mlčať, preto bola pre ňu agentka Kekoová záhadou.

„Ale čo ak vám budem musieť niečo povedať – myslím súrne?“ spýtala sa Ruby.

„Použi signál,“ odvetila Kekoová.

„Áno, ale koľko signálov existuje?“

„Dost’.“

„Ale čo ak budem musieť povedať niečo, na čo nie je signál?“

„Nechaj si to na neskôr.“

„Chcete povedať, že neexistuje prístroj na rozprávanie pod vodou?“

„Existuje,“ odvetila Kekoová, „ale ja ho nepoužívam. Oveľa lepšie je počúvať ušami, očami, rukami, používať všetky zmysly a mlčať. Stačí...“ Kekoová si priložila prsty na pery. Význam už nemohol byť jasnejší: *nechaj si to pre seba, drž jazyk za zubami, zavri chlebaň* – podľa toho, za akú zdvorilú ju človek považoval.

Ruby pokrčila plecami, založila si náustok a ponorila sa pod vlny. Samozrejme, Kekoová mala pravdu. Signály stačili – pod vodou nebolo treba slov a Ruby sa aj napriek jej zhovorcaj povahe tento vodný vesmír plný zvukov namiesto hlasov zapáčil.

Keď sa dostali hlbšie, videli neuveriteľný podmorský život, prechádzali okolo koralových miest, stretávali sa so živočíchmi, ktoré boli krásne, zopár ich bolo nebezpečných a niektoré boli jedno aj druhé. Človeku sa zide, keď to rozozná, ale všeobecne platné pravidlo znelo – nedotýkať sa! Mnohé z tých živočíchov bodali a niektoré aj smrteľne.

Ak človeku skrížilo cestu niečo naozaj nepriateľsky naložené, ešte zostávala posledná nádej. Každý agent Spektra bol vybavený nádobkou s protijedom, ktorého bolo akurát toľko, že po rýchlom podaní zachránil človeku život. Protijed sa nachádzal v neónovooranžových nádobkách s maličkým logom muchy. Nádobka sa pripevňovala na zips potápačskej kombinézy. Vyzerala veľmi nenápadne, len ako nejaký privesok.

Na štítku bolo napísané:

SÉRUM PROTI POŠTÍPANIU POD HLADINOU
Rýchlo aplikujte.
OBSAHUJE JEDNU DÁVKU.

Potom nasledoval návod:

Pripnite nádobku na zips kombinézy
a NEODOPÍNAJTE.

Kekoová jej tento pokyn viackrát zopakovala. „Stále ju musíš mať na zipse kombinézy a nikdy si ju neodopínať. Tých pár kvapiek môže byť pre teba tou najdôležitejšou tekutinou, akú si kedy dala do úst. Rozumieš?“

Ruby prikývla. Nemala v úmysle zbaviť sa drobnej fľaštičky – veď prečo by aj? Len úplný idiot by sa dobrovoľne vzdal prostriedku, ktorý mu môže zachrániť život.

Keď Ruby zvládla základy, pochytila aj ďalšie zručnosti. Naučila sa navigovať pod vodou za denného svetla, za svitu mesiaca, ba aj v úplnej tme, keď sa pohybovala v tajomnom svete podmorských jaskýň. Až tam ju čakalo niečo, čoho sa naozaj obávala.

Veľmi malé uzavreté priestory. Priestory, v ktorých nemusi byť dostatok vzduchu. Priestory, kde človek bude možno ledva lapať dych. Priestory, v ktorých veľmi pravdepodobne zomrie.

Prebúdzať jej najhlbší strach: klaustrofóbiu.

Ako Ruby zistila, navigácia v jaskyniach je pre človeka s klaustrofóbiou mimoriadne náročná. Veľká časť jaskynného potápania súvisela s hľadaním cesty dnu: trhlín v skalách, ktoré viedli k tajným jaskyniam, k priestorom, kde sa nachádza len podmorský život. Vchod do skaly niekedy pôsobil neuveriteľne miniatúrne, ale s určitou dávkou šikovnosti a skúsenosti sa potápač prepasíroval dnu a pri troche šťastia aj